

Haklová, Marie, Modlitba smíření v západních Čechách

Posudek vedoucího bakalářské práce

Předložená práce není jen kompilací literatury k tématu, dokonce není jen výsledkem autorčina studia orální historie a řady interview přinášejících informace, které byly vedoucímu práce, třebaže okrajovému účastníkovi popsaných dějů, předtím neznámé; je především textem o něčem, co autorka jako členka malé komunity v duchu Taizé žije, a naplňuje tak polányiovskou maximu, že vědecké objevování vyžaduje nejen chladnou objektivitu, ale i passion a indwelling. Její hlavní teze, že situace v sudetské oblasti je srovnatelná se situací v poválečné Francii a tedy by v ní mohla být relevantní i srovnatelná spiritualita, tj. spiritualita smíření, si zaslouží pozornost teologů i církevních činitelů. Bakalaureantka, jako jedna z mála, pojímá metodologii nejen jako povinnou úlitbu v úvodu práce, ale skutečně má o své metodologii jasno, formuluje jednoznačné výzkumné otázky a dospívá k formulaci výsledných hypotéz. Hlavní přínos práce ovšem nespátřujeme ve výsledných hypotézách, ale ve zmapování vývoje již téměř čtyřicetiletého a přesto systematicky neprobádaného, zejména metodou rozhovorů, což přineslo zaznamenání řady cenných svědectví, která mohou být využita i v dalším bádání. Rozhovory jsou kreativně vyhodnoceny - tato část práce se nám jeví jako nejdůležitější.

Je škoda, že obsahově tak vynikající práce má řadu formálních nedostatků, většinou zcela zbytečných. Nejtrapnější je autorčina bezstarostnost s pravopisem -li/-ly - s tou se ovšem setkáváme i v pracích diplomandů a doktorandů, dokonce i pracích opravených učitelů češtiny, takže studenti už se zřejmě nemají od koho pravopisu naučit. Snad by fakulta měla najít nějakého češtináře-důchodce, který ještě ovládá pravopis, a nabídnout studentům doučování... S interpunkcí si také autorka neví často rady. Problematický je občas i způsob citování, např. u sborníků zřejmě cituje vždy pod jménem autora příslušného příspěvku, ale pod názvem sborníku. Chyby jsou i v seznamu literatury, dokonce i pravopisu Schutzova jména. Samizdaty měly být jako takové označeny, jinak působí dojmem neúplné citace. Autorka se je ostatně mohla pokusit na základě rozhovorů s Kaplanovými datovat. Zvláštní a někde zjevně chybné je citování originálů přeložených děl (např. Schaubert), jakož i citování elektronických zdrojů.

Problémem, s kterým si nevíme rady, je rozsah práce: Skoro dvojnásobně převyšuje doporučený rozsah, přitom lze těžko říci, že by něco mohlo být beze škody vypuštěno, a na některých místech litujeme, že autorka není podrobnější. Zřejmě téma bylo vhodné spíše pro rozsah diplomové práce, což ovšem jde na vrub těch, kdo téma schvalovali. V zásadě je třeba vycházet z toho, že rozsah práce musí být určován tématem, nikoli úřednickými směrnicemi o počtu stran, a v tomto smyslu je rozsah práce přiměřený zkoumanému tématu.

V práci jsem nenašel nebo přehlédl důležitou informaci, zda jsou někde archivovány plné texty citovaných rozhovorů.

S odhlédnutím od nedostatků v pravopise může být fakulta hrdá, že v ní vznikají takovéto bakalářské práce.

Práci jednoznačně doporučuji k obhajobě.

Domažlice, Epifanias MMIX

P. Doc. Mgr. et Mgr. Jaroslav Vokoun, Th.D.